

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że wymagając, by środek ochrony roślin będący przedmiotem importu równoległego miał to samo pochodzenie co produkt odniesienia, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 28 traktatu WE;
- obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Udzielenie i utrzymanie pozwolenia na import równoległy środków ochrony roślin pochodzących z innego państwa członkowskiego, gdzie są one legalnie wprowadzone do obrotu, jest we Francji uzależnione od tego, by środek ochrony roślin będący przedmiotem importu równoległego i produkt odniesienia miały to samo pochodzenie.

Skutkuje to ograniczeniem swobodnego przepływu środków ochrony roślin, które jest niezgodne z art. 28 traktatu WE, nie jest uzasadnione względami ochrony zdrowia publicznego, zdrowia zwierząt lub ochrony środowiska, i nie jest proporcjonalne w stosunku do zamierzonego celu.

Skarga wniesiona w dniu 5 maja 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-205/06)

(2006/C 165/30)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: H. Støvlbæk i B. Martenczuk, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie stosując wszelkich właściwych środków w celu wyeliminowania niezgodności dotyczących postanowień w przedmiocie transferów znajdujących się w dwustronnych umowach zawartych z Koreą, Zielonym Przylądkiem, Chinami, Malezją, Federacją Rosyjską i Turcją dotyczących inwestycji, Republika Austrii nie wykonała obowiązków, które na niej ciążyą na mocy art. 307 ust. 2 traktatu WE
- obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Artykuł 307 traktatu WE zobowiązuje państwa członkowskie do zastosowania wszelkich właściwych środków w celu wyeliminowania niezgodności z traktatem WE stwierdzonych w umowach zawartych przed dniem 1 stycznia 1958 r. lub przed datą ich przystąpienia do Wspólnot Europejskich.

Komisja uważa, że postanowienia dotyczące swobodnego przepływu płatności związanych z inwestycjami wykonanymi w ramach umów dwustronnych dotyczących inwestycji zawartych z Koreą, Zielonym Przylądkiem, Chinami, Malezją, Federacją Rosyjską i Turcją są niezgodne z traktatem WE. Postanowienia te nie pozwalają bowiem Republice Austrii na zastosowanie restrykcji w przepływie kapitałów i płatności przyjętych przez Radę Unii Europejskiej w oparciu o art. 57 ust. 2, art. 59 i 60 ust. 1 traktatu WE.

Argument rządu austriackiego, zgodnie z którym umowy te nie przesądzą o jego zachowaniu przy głosowaniu w Radzie, jest bez znaczenia. Jedynie istotnym problemem jest to, czy w niniejszym przypadku Republika Austrii jest w stanie zgodnie ze swymi zobowiązaniami międzynarodowymi wprowadzić w życie restrykcje. Nie jest tak na mocy postanowień umów dotyczących inwestycji, o których mowa, zawartych przez Austrię. Z tego samego powodu argument, zgodnie z którym Austria sama nie może zablokować podjęcia przez Radę decyzji podejmowanych kwalifikowaną większością nie przesądza sprawy.

Ponieważ występuje w tym przypadku niezgodność z traktatem WE, Austria ma obowiązek zastosowania odpowiednich środków dla usunięcia tej niezgodności. Jeśli nie dysponuje innymi środkami, może być zobowiązana — w oparciu o orzecznictwo Trybunału — do rozwiązania takiej umowy.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Szegedi Ítéltábla (Węgry) w dniu 5 maja 2006 r. — Cartesio Oktató és Szolgáltató Bt.

(Sprawa C-210/06)

(2006/C 165/31)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Szegedi Ítéltábla .

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona wnosząca odwołanie: Cartesio Oktató és Szolgáltató Bt.

Pytania prejudycjalne

1. Czy sąd drugiej instancji rozstrzygający w sprawie odwołania wniesionego od postanowienia wydanego przez sąd rejestrowy (cégbírótság) w postępowaniu w sprawie rejestracji zmian jest upoważniony do skierowania wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 234 WE wówczas, gdy ani postępowanie w sprawie wydania postanowienia przez sąd gospodarczy rejestrowy, ani postępowanie odwoławcze nie mają charakteru kontrydiktoryjnego?
2. W zakresie, w jakim ów sąd drugiej instancji włączony zostanie do zakresu pojęcia sądu uprawnionego do skierowania pytania prejudycjalnego na podstawie art. 234 traktatu rzymskiego, czy sąd ten powinien zostać uznany za sąd orzekający w ostatniej instancji, który jest zobowiązany na podstawie art. 234 traktatu do przedstawienia Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich pytań dotyczących wykładni prawa wspólnotowego?
3. Czy regulacja krajowa, która umożliwia wniesienie środka odwoławczego na podstawie przepisów prawa krajowego od postanowienia o odesłaniu prejudycjalnym, ogranicza lub może ograniczyć prawo sądów węgierskich do wystąpienia z pytaniami prejudycjalnymi wynikające bezpośrednio z art. 234 traktatu rzymskiego, jeżeli w trakcie tego postępowania odwoławczego, sąd wyższej instancji może zmienić owo postanowienie czyniąc bezskutecznym wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym i nakazując sądowi, który wydał postanowienie odsyłające, wznowienie zawieszzonego postępowania?
4. A. Czy w sytuacji, gdy spółka utworzona na Węgrzech na podstawie węgierskiego prawa o spółkach i wpisana do węgierskiego rejestru handlowego zamierza przenieść swoją siedzibę do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, prawo regulujące tę dziedzinę wchodzi do zakresu zastosowania prawa wspólnotowego, czy też wobec braku harmonizacji ustawodawstw, właściwe jest wyłącznie prawo krajowe?
- B. Czy spółka węgierska może wnosić o przeniesienie siedziby do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej powołując się bezpośrednio na prawo wspólnotowe (art. 43 i 48 traktatu rzymskiego)? W przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy można uzależnić zmianę siedziby od spełnienia każdego rodzaju przesłanki lub od zezwolenia państwa członkowskiego pochodzenia lub państwa członkowskiego przyjmującego?
- C. Czy wykładni art. 43 i 48 traktatu rzymskiego można dokonywać w ten sposób, że na ich podstawie sprzeczna z prawem wspólnotowym jest regulacja lub praktyka

krajowa, które wprowadzają rozróżnienie pomiędzy spółkami handlowymi w dziedzinie wykonywania praw wynikających z członkostwa w zależności od tego, w którym państwie członkowskim mają one swoją siedzibę?

Czy wykładni art. 43 i 48 traktatu rzymskiego można dokonywać w ten sposób, że na ich podstawie sprzeczna z prawem wspólnotowym jest regulacja lub praktyka krajowa, która zakazuje spółce węgierskiej przeniesienia siedziby do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej?

Odwołanie wniesione w dniu 9 maja 2006 r. przez Hertę Adam od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) z dnia 22 lutego 2006 r. w sprawie T-342/04 Herta Adam przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-211/06 P)

(2006/C 165/32)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Herta Adam [Przedstawiciele: S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis i E. Marchal, avocats]

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) z dnia 22 lutego 2006 r. w sprawie T-342/04 Herta Adam przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich w całości;
- uchylenie decyzji Komisji z dnia 2 września 2003 r. odmawiającej skarżącej prawa do dodatku zagranicznego przewidzianego w art. 4 załącznika VII do regulaminu pracowników Wspólnot Europejskich
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w obydwu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie jest oparte na naruszeniu prawa przez Sąd Pierwszej Instancji w ramach wykładni pojęcia „okoliczności, wynikające z pracy wykonywanej dla innego państwa lub dla organizacji międzynarodowej” zawartego w art. 4 ust. 1 lit. a) tiret drugie załącznika VII do regulaminu pracowniczego.